Iosia

Iosia

Iosia nu avea decât opt ani când a luat locul tatălui său şi când a ajuns la 15-16 ani „ a început să caute pe Dumnezeul tatălui său David" (2 Cronici 34.3). Duhului lui Dumnezeu I-a plăcut să ofere amănunte cu privire la acest bărbat; să remarcăm în treacăt locul rezervat lui Iosafat, Ezechia şi Iosia în cărţile istorice şi să ne închipuim bucuria pe care o resimte Dumnezeu când găseşte un om care îl caută cu toată sinceritatea. Un alt motiv de bucurie iese la iveală atunci când, curăţind Casa Domnului, preotul Hilchia găseşte cartea Legii care fusese pierdută şi neglijată mulţi ani în şir. Nici chiar Iosia nu o văzuse vreodată şi nu auzise vorbindu-se despre ea, ca dovadă a groaznicei decăderi a lui Iuda: „Puneţi-vă dar în inimă şi în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legaţi ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre şi să fie ca nişte fruntare între ochii voştri. Să învăţaţi pe copiii voştri în ele, vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula. Să le scrii pe uşorii casei tale şi pe porţile tale. Şi atunci zilele voastre şi zilele copiilor voştri, în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor voştri că le-o va da, vor fi înmulţite ca zilele cerului deasupra pământului" (Deuteronom 11.18-21). Dar pe timpul lui Iosia, ca de altfel şi în timpul tatălui său, această carte fusese atât de bine dată la o parte încât nici un rege şi nici un preot nu ştiau nimic nici chiar despre existenţa ei. De aceea nici nu-i de mirare că poporul se rătăcise atât de mult de la calea Domnului. Un popor sau o familie care pun deoparte Cuvântul Domnului nu pot decât să se depărteze de Dumnezeu. Să învăţăm aşadar lecţia care rezultă de aici: este datoria noastră sfântă să ajutăm pe copiii noştri să se familiarizeze cu Biblia, să înveţe s-o iubească şi s-o ascundă, nu în ţărână şi sub ruine, cum făcuseră locuitorii Ierusalimului, ci în adâncul inimii. Voi, dragi părinţi, trebuie să-i iniţiaţi pe copiii voştri în cer-cetarea şi cunoaşterea acestei Cărţi binecuvântate. Hilchia a dat cartea lui Şafan, logofătul regelui, care a adus-o la el şi a început să-i citească din cuprinsul ei cu voce tare. Cum împăratul nu avusese deloc cunoştinţă despre aceste cuvinte ale Dom-nului, şi-a sfâşiat hainele şi a început să plângă amarnic; apoi a trimis pe câţiva dintre oamenii săi de încredere printre care se numărau Hilchia şi Şafan, la prorociţa Hulda. Nu ştim dacă şi aceasta dispunea de cartea Legii, însă ea a trimis lui Iosia un mesaj solemn: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Spuneţi omului care v-a trimis la mine: „Aşa vorbeşte Domnul: „Iată, voi aduce răul peste locul acesta şi peste locuitorii lui, toate bles-temele scrise în cartea care s-a citit înaintea împăratului lui Iuda. Pentru că M-au părăsit şi au adus tămâie altor dumnezei, ca să Mă provoace la mânie prin toate lucrările mâinilor lor, mânia Mea s-a vărsat asupra acestui loc, şi nu se va stinge." Dar să spuneţi împăratului lui Iuda care v-a trimis să întrebaţi pe Domnul: „Aşa vorbeşte Domnul, Dum-nezeul lui Israel, cu privire la cuvintele pe care le-ai auzit: „Pentru că ţi s-a înduioşat inima, pentru că te-ai smerit înaintea lui Dumnezeu, când ai auzit cuvintele rostite de El împotriva acestui loc şi împotriva locuitorilor lui, pentru că te-ai smerit înaintea Mea, pentru că ţi-ai sfâşiat hainele şi ai plâns înaintea Mea, şi Eu am auzit — zice Domnul — iată, te voi strânge lângă părinţii tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău şi nu vei vedea cu ochii tăi toate nenorocirile pe care le voi trimite peste locul acesta şi peste locuitorii lui." (2 Cronici 34.23-28.)

Chiar dacă un rege ca Iosia putea să întârzie judecata teribilă, nu putea s-o şi împiedice. Dacă judecata rostită de Dumnezeu contra cetăţii Ninive a fost amânată din cauza pocăinţei locuitorilor săi, ea nu a fost definitiv dată la o parte. Ce bine ar fi fost pentru Israel ca Ezechia să se fi plecat înaintea voii lui Dumnezeu! Procedând astfel, Manase nu s-ar fi născut. Ori, tocmai acest Manase a cauzat ruina poporului său. Iosia a vrut să lupte contra lui Neco, împăratul Egiptului, în ciuda avertismentelor lui Dumnezeu care îi spunea să nu facă lucrul acesta; acest act de neascultare şi de impunere a propriei voinţe i-a prilejuit moartea, o moarte prematură, pentru că el nu avea decât 39 de ani, exact vârsta la care ar fi trebuit să moară Ezechia. „Iosia nu s-a întors de la el... n-a ascultat de cuvin-tele lui Neco, care veneau din gura lui Dumnezeu. A înaintat la luptă în valea Meghido. Arcaşii au tras asupra împăratului Iosia; şi împăratul a zis slujitorilor săi: „Luaţi-mă, căci sunt greu rănit!" (2 Cronici 35.22-23.) Tot Iuda şi Ierusalimul au jelit pe Iosia, iar Ieremia a scris o plângere cu privire la el.

Puteau să tot plângă şi să se tânguiască, pentru că, odată cu moartea lui Iosia, istoria lui Iuda se apropia de sfârşit: i-au urmat fiii şi nepoţii, oameni unul mai mizerabil decât altul. Şi noi ne vom mai pune odată una şi aceeaşi întrebare: De ce un rege atât de evlavios a avut nişte fii atât de răi? Probabil că unul dintre răspunsuri se află în acest caracter încăpăţânat despre care tocmai vorbirăm, încă-păţânare care l-a împins să nu asculte de Dumnezeu spre a acţiona potrivit propriei lui voinţe omeneşti, chiar cu preţul vieţii sale. Dacă o asemenea trăsătură de caracter s-a manifestat până în ultima clipă, credem că ea a constituit tocmai punctul slab al acestui împărat. Să nu ne bizuim pe voinţa noastră înşine, pentru că aceasta poate îmbrăca forme foarte subtile. Numeroşi copii ai lui Dum-nezeu care se silesc să apară foarte credincioşi şi sfinţi umblă, în realitate, după buna plăcere a voii lor. Unii fac mare caz de drumul pe care l-au ales, de decizia pe care au luat-o, dar cine poate susţine că nu a greşit niciodată în sensul acesta? Cu toţii trebuie să ne umilim şi să recunoaştem că aici se ascunde una din cauzele celor mai multe dintre căderile noastre. Nu-i deloc uşor să poţi spune totdeauna, cu toată sinceritatea: „Facă-se voia Ta!"

Dar Scriptura ne mai oferă unul dintre motivele acestei situaţii deplorabile, motiv bine ascuns, cum se întâmplă adesea când vine vorba de păcatele unor sfinţi. Profetul Ţefania profetea în timpul domniei lui Iosia, şi el avea ceva special de spus cu privire la prinţii şi fiii împăratului (adică tocmai aceşti tineri care, ceva mai târziu, aveau să devină ei înşişi regi): „Voi pedepsi pe prinţii şi fiii împăratului şi pe toţi cei ce poartă haine străine" (Ţefania 1.8). Şi în zilele noastre tineretul este foarte ispitit să se singularizeze în modul lui de a se îmbrăca. De aceea este necesar ca, atât ei, cât şi părinţii lor să-şi aducă aminte că purtarea de „haine străine" a fost una din cauzele decăderii şi ruinei lui Iuda. Cu o sută şi cincizeci de ani înainte, Isaia avertizase solemn pe Israel cu privire la judecata ce urma să vină asupra sa deoarece „sunt plini de idolii Răsăritului" (Isaia 2.6). Pasajul acesta devine şi mai explicit după ce am citit Ezechiel 23.14-17 care vorbeşte de atracţia exercitată asupra lui Iuda de către picturile caldeene: „A zărit pe ziduri nişte portrete de bărbaţi, nişte imagini de Caldeeni pictaţi cu culoare roşie, cu brâie împrejurul coap-selor lor, cu turbane de felurite culori pe cap, toţi având înfăţişarea unor viteji, după felul fiilor Babi-lonului, a căror ţară de naştere este Caldeea; şi îndată ce l-a văzut cu ochii ei, i-a poftit şi le-a trimis soli în Caldeea. Şi fiii Babilonului au venit la ea..."

Am subliniat, în cuprinsul cărţii de faţă, că istoria lui Israel a fost tulburată, la un moment dat, după intrarea lui în Canaan, de o manta provenită din Babilon (Iosua 7.21). Este straniu să constatăm că aceleaşi veşminte provenind din Babilon care au influenţat începutul istoriei lui Israel în Canaan grăbesc acum deznodământul acestei istorii! Ba-bilonul în Sfânta Scriptură este imaginea lumii; el se situează tocmai pe vechiul amplasament al tur-nului Babei care înseamnă „încurcătură." Dacă noi amestecăm problemele şi lucrurile lumii cu cele ale lui Dumnezeu nu vom obţine decât confuzie, încurcătură. La începutul istoriei sale, Israel dis-punea de puterea spirituală necesară înlăturării răului, însă, vai, în zilele lui Iosia — şi chiar în propria sa familie — această forţă spirituală lipsea cu desăvârşire. Copiii regelui purtau, fără să se ascundă, veşminte străine (pe timpul lui Iosua man-taua fusese ascunsă), arătând prin aceasta cui aparţineau inimile lor. Veşmintele de pe

copiii noştri mărturisesc însăşi starea lor lăuntrică; sin-ceritatea lor, faptul de a aparţine cerului sau lumii cu moda şi felul ei de a fi. Lumea intrase în palatul regelui lui Iuda şi judecata divină nu mai putea fi amânată. „Prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dum-nezeu. Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu" (Iacov 4.4). Cei cărora le sunt adresate aceste cuvinte sunt numiţi „adulteri." Oare nu este cuvântul acesta atât de şocant încât să ne poată reţine atenţia?

Eu nu vreau să mai stărui asupra nenorocirilor prin care au trebuit să treacă fiii lui Iosia: le cunoaşteţi tot aşa de bine ca şi mine. Cu ei se termină şi istoria lui Israel şi a lui Iuda.

clickbible.org